

O Bakışları Unutamadım 2

— sahara · 11 Şubat 2017

Öğretmenlik bir sanattır. Öncelikle insanlığı aydınlatma, beyinleri ısıtma sanattır. Özünde sevgi vardır. Başta doğa olmak koşuluyla, tüm yaratılanları sevmenin güzelliği ve gerekliliğinin işlendiği bir sanat koludur öğretmenlik. Bu sanatı gereğince icra etmenin tek koşulu vardır. Aydınlatma, öğrenme ve öğretme eylemine tutku düzeyinde âşık olmak. Sevdalanmak. Mecnunlar, Keremler örneği sevgi duymak mini mini goncalara, öğrencilere.

Sevi-aşk, dil, din, ırk, hudut tanımayan, yaratanın yarattıklarına bahşettiği yüce, soylu bir duygudur. Sevda ki, yakalananların başlarında kavak yelleri estirir, gecelerinde uyku tattırmaz. Dünyayı toz pembe gösterir bu duygu. Bir Erzurum dadaşı ne güzel betimlemiş sevdalı durumunu:

“Aman aman
Dün gece yar hanesinde
Yastığım bir taş idi.
Altım çamur üstüm yağmur,
Yine gönlüm hoş idi.”

Evet, sevda böyle bir şeydir işte, soğuk, yağmur, çamur önemli değildir. Yeter ki yar hanesinin civarlarında olunsun.

Biz öğretmenler de her yıl yeniden sevdalanırız öğrencilerimize ve okul ortamına... Hele birinci sınıfları okutuyorsak kalp atışımızın tik takları iyice hızlanır. Öğrencilerimizin duydukları heyecanları aynen yaşarız. Âşıklar heyecanı sevgilileriyle buluşma dileğiyle ilgilidir. Biz öğretmenlerin heyecan nedeni öğrencilerimizi zamanında okullu yapabilecek miyiz kaygısıdır.

Yılların öğretmeniyim. Öğrencilerime olan uçsuz sevgim her yıl daha artarak içimi kavurur. Heyecanım doruk yapar. Bir an önce zillerin çalmasını, derse başlansın isterim. Tek dileğim öğrencilerime okulu, arkadaşlarını bir an önce sevdirmek. Onların okuma-yazmayı tez zamanda başarmalarını görmek.

Özde kendi öğrencilerimin, genelde de yurdumun kentlerinde, kasaba ve de en uzak köylerinde okuyan tüm çocuklarımızın başarılı olmalarını istiyorum. Okuyup yazan olsunlar istiyorum genç kuşaklar... Düşünen, yorum yapan, olayların neden ve sonuçlarını irdeleyen kuşaklar yetiştirebilirsek ancak çağı yakalayabiliriz.

Kısa sayılmayacak bir süre Almanya'da çocuklarımıza öğretmenlik serüvenim oldu. Almanya, saat

gibi işleyen trafik düzeni, kentler içinde bakımlı yemyeşil parkları, örnek okulları ve de görev bilinci üst düzeyde olan işçisi, memuruyla bir refah ülkesi. II. Dünya Savaşı'nda yerle bir olan güzelim kentler, tarumar olan, yağmalanan fabrikaları kısa sürede yeniden kurmuşlar. Allah'ın Alman halkına özel bir lütfu olmamış elbet. Adamlar, bilimi kendilerine rehber edinmişler. Nitelikli öğrenci yetiştirmişler. Okullarına gereken ilgiyi göstermişler. Ve çok dürüstçe çalışarak kısa sürede her alanda dünya devi olup çıkmışlar.

O ülkede çalışmakla ufkum çok daha enginleşti ve aydınlandı. Ülkemde de kabiliyetim ölçüsünde, olanaklarımı sonuna kadar zorlayarak niçin çalışmayayım. Güzel ülkemin ekmeğini yedim, temiz sularını içtim. Bu güzel vatanın kalkınması ancak nitelikli okul çalışmalarıyla, kalifiye eleman yetiştirmekle sağlanabilir. Böylesi fikirler hep kafamı kurcaladı. Bu güzel ülke bizim. Niçin ülkemizde birinci sınıf demokrasiyi yaşamayalım. Çalıştım, bu yüce değerleri hayata geçirmek adına... Görevimi layıkıyla yapma çabası içinde olmanın ruhuma verdiği huzuru başka hiçbir olguda bulamadım.

Öğrencilerimin başarısı, yurdumun güzelleşmesi adına hep heyecan duydum. Başarı adına önüme çıkan hiçbir engel tanımam. Çünkü yaptığım çalışmalarda toplum çıkarını kendi çıkarlarımdan sürekli üstün tuttum. Başarısızlıklara kılıf aramak kendine iyi hedef seçmeyen ipe un sarma aymazlığını gösterenlerin işidir. "Mazeret yok." Diye de bir slogan edinmiştim.

Sınıftaki heyecanlara döneyim yine... İlkbahar gelince havaların ısınmasıyla birlikte meyve bahçelerimizde öncelikle, erik, kiraz ve vişne nihayet tüm ağaçlarda bir canlanma gözleriz. Dallarda tomurcuklar kabarmaya başlar. Gün gün bu tomurcuklar kabarıyor. Patlar. Beyaz, pembe, sarı, mor çiçeklere bezenir bahçeler. Renk cümbüşü oluşur. Hele bir de havalar uygun giderse insanımızın yüzü güler. Hasat zamanında bol ürün alacağının müjdecisidir bahçelerin canlı hali.

Birinci sınıfları okuturken öğrencilerimizin okuyup yazmaya geçmesi tıpkı doğanın uyanması gibidir. Sesler hecelere, heceler sözcüklere dönüşür. Sözlere cümleler yapılır. Tomurcukların patlayıp çiçeğe dönüşmesi gibi çocuklarımız gün gün heceleterek okuma yazmaya geçerler. Bu uğurda minik yavrularımızın ne kadar heyecan duyduklarını başarı adına nasıl enerji harcadıklarını öğretmenler bir de anneler bilir.

Bu süreçler içinde en az öğrencilerim kadar heyecan duyarım. Onlardan daha fazla sabırsızlıklar yaşarım. İçimde oluşan heyecan ve kuşku yakar yüreğimi. Acaba öğrencilerim zamanında istenilen düzeye gelebilecek mi diye. Bu heyecanımı hiç kaybetmedim. Heyecanın biteceği yerde çalışma isteğinin kalmayacağına inanırım.

Okul açılalı daha bir ay geçmemişti. İlahiyat Fakültesi çıkışlı genç bir arkadaşımız müdür olarak atandı okulumuza. Esprili, güler yüzlü müdürüm çalışmalarına saygı duyuyordu. Yeni bir gün başlamış. Birinci dersteyim. Sınıfımın kapısı çalındı. Konuklarım, okul müdürüm, yanında bir bay ve ağlamaklı bir öğrenciydi. Müdürüm.

“İbrahim ağabey, bu bey çocuğunu komşu okuldan almış. Bize getirdi. Okulumuza kaydını yaptık. Okulunda uyum sorunu yaşamış. Siz gerekeni yaparsınız. Size güvenim sonsuz...” Türünden sözler etti.

Bir anda yıllar önceki kendi durumumu anımsadım. Köyümde birinci sınıfa gayet iyi başlamıştım. Bir arkadaşımın salıncakta sallanmamı o zamanki tabirle eğitmen olan öğretmenimize müzevirlemişti. Gereği yokken eğitmenimizden sert bir Osmanlı tokatı yemiş günlerce okula gitmemiştim. Günler sonra kaçaklığım anlaşılmış. Babam sınıfa götürmüştü beni. Sınıfa girerken idam sehпасına giden mahkûmdan farksızdım. Arkadaşlarımın yüzüne bakamıyordum.

Hemen öğrenciye sarıldım. Başını okşadım. Velimle teneffüste görüştüm. Yeni velim, ODTÜ’nde okuyan bir çocuğunun da olduğunu anlattı. Çocuğunu, kendini öven ilçe zümre başkanımız okutuyormuş. Velim, örnek bir aile babasıydı. Sık sık sınıfa gelip çocuğunun durumunu yakından izlerdi. Velilerime sözüm olmuştur. Ders zamanı hariç diğer zamanlarda öğrencilerimize yararlık olmak için görüşmeye hazırım. İstedikleri zaman evimin kapısı da açık. Buyurabilirler.

Aradan fazla zaman geçmedi bu kez müdürüm genç bir anne, yanında mini mini bir kız öğrenciyle sınıfıma geldi. Bu kez de gülerek anlatmaya başladı sevgili müdürüm:

“Ağabey, size gelmeyeyim de kime gideyim. Bu öğrencimizde komşu okuldan alınmış. Bu işte uzmanlaştınız. Önceki öğrencimizin sınıfınıza uyumunu ne kadar erkenden sağladınız!”

Kızımız da çok üzgün bir durumdaydı. Daha küçük yaşta kendini kabul ettirememenin üzüntüsü küçücük omuzlarını adeta ezmişti. Bu küçüğümü de hemen bağrıma bastım. Sınıfıma uyumu kısa sürede tamamlandı. Günler sonra çalışan bir bayan olan genç anneye sordum:

“Kızınız sınıfıma uyumu ve performansından memnun musunuz? Diye. Velimin yüzü gülüyordu. Kısa bir cevap verdi:

“Öğretmenim size çok teşekkür ederim. Evimize huzur geldi.”

Bu iki öğrenci gayet normal çocuklardı. Kendini fazlaca öven arkadaşımın sınıfından geldiler. Arkadaşımızın velileriyle sıkıntılar yaşadığını duyduk. Sene ortası zümre öğretmenler toplantısına da gelmedi. Demek ki, kendini övmek başarı için makbul bir formül değilmiş. Biz genel konulara, okulların işleyişine dönelim.

Anayasamızın 42. Maddesi şöyle der: “İlköğretim, kız ve erkek bütün vatandaşlar için zorunludur ve devlet okullarında parasızdır.” İlköğretimin parasızdır demesi hep kanun kitaplarında kalır. Okullarımızda kaç kalem para toplandığını yazmama gerek yok! Veli olan her yurttaş bilir okullara ne

kadar ödeme yaptıklarını! Üstüne üstlük her kayırt döneminde çok sayın bakanımız açıklar: “ Kesinlikle öğrenciler okula kayıt yapılırken velilerden para alınmayacak.” Güzel de sayın bakanım. Siz okulumuza bir adet hizmetli atıyorsunuz. Temizlik işini ancak üç çalışan götürebiliyor. Okul idaresi iki çalışanla sözleşme imzalıyor. Devlet baba ne diyor bu konuda:

Çalışanın ücretini okul ödeyecek. Sigortalı yapacaksın çalışanını. Bu arada ben vergi alacağım. Okula fotokopi makinesi, bilgisayar mı gerek. Daha başka giderlerini okul-aile birliği ile uyumlu çalışarak karşıla! Kermes yap! Dolaylı olarak velilerden topla parayı. Sakın velilerden kayıt parası isteme! Devlet okullarımızda durum böyle.

Zamanımı öğrencilerime ayırarak ve kitap okuyarak geçiriyordum. Elimin altında her zaman okuduğum birkaç kitap olmuştur. Okulda kitap okuyan arkadaşlarımların sayısı fazla değildi. Okuyanlar aramızda kitap değişimi yapar ara ara da kitaplar hakkında sohbetler ederdik. Kitap okuma sevgim hiç bitmedi. Bu konuda kitapsever, başarılı öğretmen arkadaşımın hakkımdaki sözleri çok hoştu:

“ İbrahim Bey şimdiye kadar sizin kadar kitap okuyan bir arkadaşla karşılaşmadım.” Fakat kendimi bu konuda yeterli bulmuyorum. Çeşitli alanlarda kitaplar okurum. Tasavvufi eserlere merak sardım. Kuran-ı kerim tefsirleri okuyorum. Riya olmasın beş vakit namazlarımı kılıyorum. Ders zamanına denk gelen namazları da akşamleyin evde kılıyorum.

Cuma günleri camiye gidiyoruz. Fakat yaz saati uygulaması başlayınca Cuma saatiyle ders saati çıkışıyor. İşte öyle zamanlarda camiye gitmiyorum. Kazasını evde kılıyorum. Başta müdürümüz ve arkadaşlar Cuma namazını kaçırmıyorlar. Okula döndüklerinde bir ders saatinin ancak son on dakikasına yetişebiliyorlar. Şakacı müdürümüze sordum bir gün:

“Sevgili genç müdürüm, öğrenciler önce Allah’a sonra da biz öğretmenlere emanet edilmiş durumda. Biliyorsunuz yüce yaratıcı “Karşıma kul hakkı ile gelmeyin” diyor. Siz ve arkanızdan arkadaşlar camiye gidince öğretmensiz kalan öğrencilerin hakkını ihlal etmiyor musunuz?” Müdürümüz, kendinden gayet emin cevap verdi.

“Onun günahı benden sorulmaz. En büyük mülki amirin ders saatlerini namaz vakitlerine göre ayarlaması gerekir...” Ne diyeyim. Yorum farkı.

ABD Irak’ı cebren işgal ettiği yıllar yaşandı. Sam Amca’nın Çocukları Irak’ta yapmadıkları rezalet kalmadı. Müzeler yağmalandı. Silahsız siviller öldürüldü. Kıyımlar yaşanırken bir öğretmen arkadaşımızın şu sözleri ilginçti:

“Irakta ermiş kişilerin, evliyaların mezarları var. Hz. Ali’nin mezarının bulunduğu camiye giremezler...” diyordu. Maalesef işgalci güç Irak’ta girmediği ve yağmalamadığı hiçbir mabet bırakmadı.

Okullarımızda böylesi çağ dışı düşüncelere sahip öğretmen arkadaşlarla çalışarak birinci sınıf öğretmenliğimi devam ettiriyordum.

Öyküm devam edecek.